

Sygn. akt I C 330/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 marca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 7 marca 2018 r. w Toruniu.

sprawy z

(...) S.A. we W.

przeciwko:

(...) S.A. z siedzibą w S. we Francji działająca przez (...) S.A. Oddział w Polsce w W.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.070 zł (trzy tysiące siedemdziesiąt złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 2.900 zł (dwa tysiące dziewięćset złotych) od dnia 18 października 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.184,61 zł (dwa tysiące sto osiemdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt jeden groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 330/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) S.A. we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 170 zł należnej na podstawie art. 10 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych., kwoty 430,50 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od 18.10.2015 r. do dnia zapłaty, kwoty 10.600 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od 18.10.2016 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że dochodzona kwota stanowi odszkodowanie za szkodę powstałą w wyniku zdarzenia z dnia 21.12.2014 r. Zaznaczyła, iż w wyniku cesji nabyła wierzytelność w postaci odszkodowania ponad kwotę przyznaną i wypłaconą przez pozwaną oraz uzyskała prywatną opinie rzeczoznawcy. Podkreśliła, iż w kalkulacji pozwanej nie wzięto pod uwagę rynkowego ubytku wartości pojazdu w wysokości 10.600 zł. Dodała, iż poniosła koszty związane ze sporządzeniem opinii prywatnej w wysokości 430,50 zł.

Postanowieniem z dnia 27 września 2016 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Fabrycznej we Wrocławiu stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi.

Nakazem zapłaty z postępowaniu upominawczym z dnia 24 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Toruniu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana przyznała, iż ponosi odpowiedzialność za skutki zdarzenia. Wskazała, iż po wezwaniu do zapłaty kwoty 10.600 zł postanowiła dopłacić kwotę 2.200 zł tytułem odszkodowania za rynkowy ubytek wartości pojazdu A.. Zaznaczyła, iż powódka dochodzi w pozwie kwoty 10.600 zł i nie wzięła pod uwagę dopłaty w wysokości 2.200 zł. Zaprzeczyła, aby zobowiązana była do dokonywania dalszych kwot. Wypłacone odszkodowanie wyczerpuje roszczenia powódki. Zakwestionowała wysokość dochodzonej kwoty. Podkreśliła, iż przedstawiona w opinii prywatnej metoda określania ryczałtowego ubytku wartości pojazdu jest sprzeczna z powszechnie stosowaną metodą opisaną w Instrukcji określania rynkowego ubytku wartości pojazdu. Zdaniem pozwanej brak jest również podstaw do zasądzenia kwoty 430,50 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii z uwagi na brak adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy kolizją a zapłata tej kwoty. Pozwana zakwestionowała również roszczenie w zakresie odsetek.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 21 grudnia 2014 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki A. (...) nr rej (...) należący do C. H. i M. H.

Bezsporne.

Szkoda została zgłoszona do (...) S.A. w W.

Dowód: akia szkody k. 69

Dnia 3 sierpnia 2015 r. C. H. zawarł z (...) S.A. we W. umowę przelewu wierzytelności przysługujących z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej związanych ze szkoda z 21 grudnia 2014 r. w pojeździe A..

Dowód: umowa przelewu k. 16-18

(...) S.A. we W. zleciło wykonanie prywatnej opinii dotyczącej ustalenia rynkowego ubytku wartości handlowej pojazdu marki A. (...) nr rej (...). Koszt sporządzenia opinii wyniósł 430,50 zł.

Dowód: arkusz k. 20

faktura k. 21

Pismem z dnia 18 września 2015 r. (...) S.A. wezwała ubezpieczyciela do zapłaty kwoty 10.600 z tytułem ubytku wartości handlowej pojazdu marki A. (...) nr rej (...) z tytułem kosztów wykonania opinii technicznej.

Dowód: pismo z 18.09.2015 r. k. 14-15

Na podstawie decyzji z dnia 10 listopada 2016 r. ubezpieczyciel wypłacił powodowi dodatkowo kwotę 2.200 zł z tytułu ubytku wartości handlowej pojazdu marki A. (...) nr rej (...).

Dowód: decyzja k. 60

Potwierdzenie płatności k. 61

Wycena k. 62-64

Wartość pojazdu marki A. (...) o nr rej (...) w stanie nieuszkodzonym na dzień 21 grudnia 2014 r. wynosiła 233.200 zł. Koszt naprawy pojazdu wynosił 2.844,22 zł. Rynkowy ubytek wartości samochodu po naprawie wynosił 5.100 zł.

Dowód: opinia biegłego 90-98, 152

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Stan faktyczny został ustalony na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony do akt sprawy, akt szkodowych oraz opinii biegłego sądowego z dziedziny techniki samochodowej i ruchu drogowego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem były kompletne i jasne, wraz z pozostałymi dowodami obrazowały dokładny stan faktyczny sprawy. Ich prawdziwość nie budziła, w ocenie Sądu, jakichkolwiek wątpliwości. Co więcej wiarygodność i autentyczność przedłożonych dokumentów, poza opinią techniczną sporządzoną na zlecenie powódki, nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Stan faktyczny w sprawie był w znacznym stopniu niekwestionowany. Okolicznością bezsporną w sprawie był fakt zaistnienia szkody w skutek zdarzenia z dnia 21.12.2014 r. oraz cesja wierzytelności na rzecz powoda. Istota sporu sprowadza się do ustalenia ubytku wartości pojazdu po naprawie.

Powódka w oparciu o prywatną ekspertyzę wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 10.600 zł tytułem odszkodowania związanego z ubytkiem wartości pojazdu. Z uwagi na kwestionowanie przez pozwaną powyższego ubytku wartości, a także zasadności odszkodowania z tego tytułu – Sąd celem zweryfikowania prawdziwości danych zawartych w przedmiotowej ekspertyzie. a tym samym zasadności roszczenia powódki dopuścił dowód z opinii biegłego.

W ocenie Sądu, opinia sporządzona została przez osobę mającą odpowiednią wiedzę i doświadczenie z zakresu wyceny kosztów naprawy w oparciu o odpowiednie przesłanki i metody badawcze. Biegły w sposób poprawny zanalizował stan faktyczny, prawidłowo zgromadził materiały potrzebne do wydania opinii i sporządził opinię uwzględniającą co do zasady wszystkie aspekty sprawy. Zdaniem Sądu, sporządzona opinia jest jasna, logiczna i wewnętrznie niesprzeczna, stąd nie ma podstaw do kwestionowania wniosków w niej zawartych. Wskazać również należy, iż jest to opinia sporządzona przez osobę, co do bezstronności której nie można mieć wątpliwości.

Opinię biegłego kwestionowała strona pozwana. Biegły w sposób wyczerpujący udzielił odpowiedzi na pytania strony.

Zdaniem Sądu opinia jest jasna i jednoznaczna a wnioski biegłego w sposób logiczny wypływały z przeprowadzonych przez niego obliczeń i obserwacji.

Biegły w opinii sądowej wskazał, iż rynkowy ubytek wartości samochodu po naprawie wyniósł 5.100 zł.

Przystępując do rozważań prawnych wskazać należy, że zgodnie z przepisem art. 822 przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Na mocy natomiast art. 824 § 1 k.c. o ile nie umówiono się inaczej, suma pieniężna wypłacona przez zakład ubezpieczeń z tytułu ubezpieczenia nie może być wyższa od poniesionej szkody.

W orzecznictwie utrwalił się pogląd, iż szkoda jest uszczerbkiem w prawnie chronionych dobrach, wyrażającym się w różnicy między stanem dóbr, jaki istniał i jaki mógłby następnie wytworzyć się w normalnej kolei rzeczy, a stanem, jaki powstał na skutek zdarzenia wywołującego zmianę w dotychczasowym stanie rzeczy, z którym to zdarzeniem ustawodawca wiąże powstanie odpowiedzialności odszkodowawczej (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957r., II CR 304/57, OSNCK 1958/3/76). Rozmiar samej szkody nie jest jednak tożsamy z wysokością

odszkodowania, które wyznaczane są przez tzw. normalny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem wywołującym uszczerbek, a szkodą. W świetle przepisów kodeksu cywilnego zasadą jest, że naprawienie szkody obejmuje straty, jakie poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć gdyby mu szkody nie wyrządzono podlega naprawieniu według reguł określonych w art. 363§2 k.c., czyli wysokość odszkodowania powinna być ustalona (co do zasady) według cen z daty ustalenia odszkodowania. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (wyrok SN z dnia 07 sierpnia 2003r. , IV CKN 387/01, lex 141410).

W niniejszej sprawie powódka domagała się odszkodowania z tytułu ubytku wartości rynkowej pojazdu w wysokości 10.600,00 zł. Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie oraz biorąc pod uwagę, iż pozwana w toku podjętych działań likwidacji szkody w ramach ubezpieczenia OC sprawy zdarzenia uznała swoją odpowiedzialność. Powódce przysługuje odszkodowanie za utratę wartości handlowej pojazdu w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 21 grudnia 2014r.

Reasumując wskazać należy, że w przedmiotowej sprawie w sposób nie budzący wątpliwości Sądu wynika, że ubytek wartości pojazdu w związku ze szkodą z dnia 21 grudnia 2014r. w stosunku do jego wartości sprzed wypadku wynosi 5.100 zł. Pozwana wypłaciła powódce kwotę 2.200 zł tytułem ubytku wartości pojazdu w związku z przedmiotowym zdarzeniem (jeszcze przed wniesieniem pozwu k. 61).

W tym stanie rzeczy należało zasądzić od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.900 zł (5.100 zł – 2.200 zł) tytułem utraty wartości handlowej pojazdu.

Za uzasadnione Sąd uznał również roszczenie powódki o zapłatę kwoty 170 zł stanowiącej równowartości kwoty 40 euro stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności w oparciu o art. 10 ust 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych

Reasumując Sąd w pkt I wyroku zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 3.010 zł.

O odsetkach od kwoty 2.900 zł Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c..

W pozostałej części Sąd Rejonowy powództwo oddalił. (pkt II wyroku)

Sąd Rejonowy oddalił żądanie zasądzenia na rzecz powódki kosztów wykonanej opinii prywatnej - w kwocie 430,50 zł

Od dłuższego czasu w judykaturze i doktrynie dominuje opinia, zgodnie z którą szkodę, pozostającą w zwykłym związku przyczynowym z działaniem jej sprawcy stanowi także wydatek związany z zasięgnięciem fachowej opinii w celu właściwego oszacowania wysokości roszczeń odszkodowawczych. Pogląd ten należy uznać za uzasadniony z tym tylko zastrzeżeniem, że powołanie prywatnego biegłego i obciążenie sprawcy szkody obowiązkiem zwrotu kosztów jego opinii jest celowe tylko wówczas, gdy wysokość szkody może budzić wątpliwości. Jest tak zaś w szczególności w przypadku szkód komunikacyjnych. Ustalenie wartości samochodu i koszt jego naprawy wykracza bowiem poza dostępną powszechnie wiedzę i wymaga wiadomości specjalistycznych. Podkreślić wypada też, że zwrot kosztów sporządzenia ekspertyzy wchodzi w rachubę wyłącznie w przypadku, w którym jej wnioski pokrywają się przynajmniej w znacznej części z rozstrzygnięciem sporu, który poprzedzała. Innymi słowy, sprawca szkody jest zobowiązany do zwrotu kosztów prywatnej opinii jeżeli była ona prawidłowa, a zatem znalazła potwierdzenie w czasie przewodu sądowego.

W świetle powyższych uwag powództwo w tej części nie zasługiwało na uwzględnienie. Wnioski prywatnej opinii nie pokrywały się z wnioskami opinii biegłego sądowego w zakresie wysokości kosztów naprawy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. w myśl zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów.

Powódka wygrała sprawę w 27% zaś przegrała w 73%.

Koszty powódki to: 561,00 zł tytułem opłaty od pozwu, 750,00 zł tytułem zaliczki na biegłego, 4.800,00 zł kosztów zastępstwa procesowego, 34,00 zł tytułem opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa. Łącznie koszty powódki wyniosły 6.1450 zł.

Z kolei koszty pozwanej to 4.800,00 zł kosztów zastępstwa procesowego, 448,43 zł tytułem wykorzystanej zaliczki na biegłego 17,00 zł opłaty skarbowej od złożonego pełnomocnictwa,

Zatem $6.145 \times 27\% = 1.659,15$ zł.

zaś $5.265,43 \text{ zł.} \times 73\% = 3.843,76$ zł.

Po kompensacji należało jak w punkcie III sentencji wyroku zasądzić na rzecz pozwanej różnicę tj. kwotę 2.184,61 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.